Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

·BARNAVÄNNEN·

N:o 45 Den 6 nov. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: ANNA GAUFFIN. | 38 årg. 1921

Påskalammsmåltiden.

2 Mos. 12: 1—14.

I en enkel hydda nere i Egypten äro gamla och unga samlade. Husfadern är en ebrée och heter Zadok. Hans kropp är böjd av tungt arbete. Bekymmer och bittra sorger ha lämnat djupa spår i hans och hans hustrus ansikten.

Zadok har nyss kommit hem från det stora tempelbygget. Hustrun har dukat fram den enkla födan och säger så med trött röst: Äro förmännen lika svåra? Ja, svarar mannen, och hans stämma skälver av vrede. I dag kom en ny, grym bestämmelse. Vi ha ju förut fått fram den halm, som vi blanda i leran till teglet. Nu skola vi själva skaffa halmen och ändå göra lika många stenar som förut. Jag kan ej hinna med, det känner jag. Hur länge skall man kunna bära detta tunga ok?

Hustrun suckar. Vad skall hon säga? Hoppet har dött i hennes hjärta. Två vackra gossar ha under gångna dagar ryckts ur hennes famn och av obarmhärtiga egypter kastats i Nilen. Visserligen hade hon nu vuxna söner och döttrar, men hon önskade ibland, att de voro döda.

Dagarna gå långsamt. Då och då inträffar något, som väcker till liv ett svagt hopp om befrielse. Moses har framträtt inför Farao och med makt talat om sitt folk. Den ena plågan värre än den andra har för en tid kuvat konungen och hans folk. Huru klagade man ej, när vattnet i Nilfloden blev som blod och döda fiskar flöto omkring i massor. Vilken förskräckelse väckte ej hagelskurarna för att ej tala om den hemska pesten. Och när gräshopporna kommo

i oräkneliga hopar, förstördes all växtlighet. Dessa plågor och ännu flera förmådde ej bryta Faraos hårda sinne. —

En av de första dagarna i månaden nisan komma Zadok och hans söner skyndsamt hem från arbetsplatsen. Hustrun ser på deras upprörda ansikten, att något har hänt. Zadok börjar tala: "Våra äldste voro i går afton samlade hos Moses. Herren har ånyo talat till honom. På den tionde dagen i denna månad skola vi i varje hus taga undan ett felfritt, årsgammalt lamm, och detta skola vi sedan slakta på aftonen den fjortonde. Vi skola taga av blodet och stryka på båda dörrposterna och på övre dörrträt i husen, där man äter det. Samma afton skola vi äta lammets kött, som skall vara stekt. Tillsammans med osyrat bröd och bittra örter skall det ätas. Om något blir över, skall det uppbrännas i eld. 'Medan I äten — så har Herren sagt till sin tjänare Mose — 'skolen I vara omgjordade kring edra länder, hava skor på fötterna och edra stavar i händerna, och I skolen äta med hast.'

Vår räddning är nära ", säger Zadok med något av jubel i rösten. "Herren skall den natten gå fram i hela Egyptens land och slå allt förstfött bland människor och boskap. Men blodet på vårt dörrträ skall bli vår räddning. Dödsängeln skall ej gå in, när han ser blodet. Ingen hemsökelse skall drabba oss." — — —

Snart är den fjortonde dagen inne, då Herren skall befria sitt folk. I varje israelitiskt hus är lammet slaktat och blodet struket på husets dörrträ. Den hemska gästen är kommen. Från dörr till dörr går han och klappar på, i kungens slott och i den låga kojan. Men blodet räddar varje lydig israelit. I deras hyddor råder liv och rörelse. Man står resfärdig. Snart är också Faraos motstånd brutet, och han beder Mose att med folket draga därifrån. — — —

Befrielsens stora dag grep djupt i folkets sinne. De borde heller aldrig glömma Herrens välgärning. Varje år skulle de fira påskalammsmåltiden.

Vi ha också något stort att minnas. Jesus är vårt påskalamm, som dött till vår räddning. Hans blod renar oss från alla synder. Han kan befria oss från syndens Egypten.

V. Wikholm.

Hälsning från Kina.

Med två fotografier.

Kära vänner!

Svenska Missionsförbundets missionärer i Centralkina vilja genom Barnavännen sända eder en hälsning. Liksom ni intressera er för oss och för vårt arbete, så ha vi intresse för er och för söndagsskolan därhemma. I söndagsskolan ha många barn lärt känna frälsaren och beslutat sig för att följa honom och bli goda människor. Och där ha även många fått Guds kallelse att bli hans tjänare i hemlandet eller bland hedningarna. Och Gud skall även i framtiden välsigna söndagsskolan och låta dess arbete bli till ära för hans heliga namn.

Säkert önska ni höra något om vårt arbete härute. Det må då först sägas, att vi söka göra Gud känd såväl bland gamla som unga. Därför predika vi och sjunga och bedja. Och i samma syfte ha vi vardagsskolor och söndagsskolor. De barn, som gå i vardagsskolan, gå också i söndagsskolan. Och inte skall man tro, att de ha svårt för att lära. Många av dem kunna säkert tävla med

ÄLDRE KLASSEN I SVENSKA SÖNDAGSSKOLAN, KULING.

SMÅBARNSKLASSEN I SVENSKA SÖNDAGSSKOLAN, KULING.

vilka svenska söndagsskolbarn som helst. De ha ett ovanligt minne och ett gott förstånd. När man så hör dem sjunga om Guds kärlek, blir man riktigt varm om hjärtat. Deras svar kunna även ofta vara riktigt träffande.

En klass fick en gång den rätt svåra frågan: "På vad sätt kan man mottaga Guds nåd".

En gosse svarade då: "Jag har aldrig varit sjuk". Genom ett sådant svar förstår man, att saken blivit rätt uppfattad. Ty att äga hälsa, så att man kan inhämta kunskap samt på olika sätt vara till nytta i världen, det är ju nåd av Gud. För en sådan nåd få vi inte glömma att tacka honom.

Under en tid av sommaren då vi vistas på Kuling, ha vi söndagsskola med svenska barn. Omkring 15 barn deltaga i år. På ovanstående fotografier komma de för att hälsa på er därhemma. De trivas bra i Kina. Under största delen av året gå de i svenska skolan på Kikungshan. — Jag kanske också skulle tala om, att det i år är fyra norska barn, som deltaga i vår söndagsskola. De äro lika pigga och glada som de svenska.

Här på Kuling ha vi missionärer nyligen haft vår konferens. Då samråda vi om vårt missionsarbete. Många av våra svårigheter såväl som våra glädjeämnen komma här i dagen. Och framför allt känna vi oss ha orsak att tillsammans tacka Gud för hans underbara hjälp.

Från denna vår konferens går nu en varm hälsning till söndagsskolbarnen i vårt kära fosterland. Gud välsigne eder alla!

Enligt uppdrag.

Gust. Karlsson.

Kuling den 12 aug. 1921.

Frukter som locka.

Med plansch.

Arnes och Bedas mor är ute på åkern och plockar potatisen, som far gräver upp. Det har vuxit bra i år, och far hämtar den ena säcken efter den andra, som de fylla med stora, präktiga potatis. "Det här blir gott att ha i vinter", säger far. "Ja, Gud har välsignat vårt arbete på ett rent underbart sätt", svarar mor.

Medan far och mor arbeta på åkern, äro barnen hos farmor, som bor ensam i en liten stuga med trädgårdstäppa omkring. För barnen är farmors trädgård ett litet paradis. Där växa om sommaren både jordgubbar och hallon, vinbär och krusbär och så alla de granna blommorna, som farmor tycker så mycket om. Där dofta lavendel och åbrodd

FRUKTER SOM LOCKA.

mellan löjtnantshjärtan och pioner sommaren lång, och där lysa ännu långt fram på hösten ringblommor och solrosor under grenar, som digna av mogen frukt.

Liksom i jordens första paradis finns emellertid även i farmors trädgård ett träd med förbjuden frukt. På detta växer i år alldeles överfullt med äpplen. De äro grannare än alla andra äpplen, barnen sett, röda och gula, men farmor har sagt, att det är vinterfrukt, och att de skola sparas till jul. Förargligt nog finns det heller aldrig någon fallfrukt under det trädet, så barnen ha inte själva kunnat göra sig förvissade om, att farmor har rätt, då hon säger, att de äpplena ännu inte alls äro goda utan hårda och sura. De se bara, hur vackra de äro, och de längta förfärligt just efter dem, fastän de ha fickorna fulla av både astrakaner och sötäpplen, och de ha dessutom ätit så mycket de någonsin velat hela dagen.

Farmor sitter i kammaren och väver trasmattor med ränder, som lysa med

färger som ringblom och pion, blåklint och tusensköna. Och barnen veta, att hon hela tiden kan se dem, där de springa i trädgården bland blommor, buskar och träd. Men så går farmor till källan efter vatten, och då blir frestelsen dem övermäktig. Nu måste de åtminstone försöka nå det granna äpplena.

Arne hoppar och hoppar, och ibland snudda fingrarna vid någon av de lockande frukterna, men aldrig hinner han få ett riktigt grepp om ett enda äpple, och till sist uppger han försöket att på den vägen få en smakfrukt. En stund står han stilla, torkar sin svettiga panna och funderar.

"Du får hjälpa till du, Beda", säger han till sist. "Jag lyfter upp dig, och du får ta!" Beda är inte ovillig, men hon är tjock och tung, och Arne knogar duktigt med henne en stund utan att få någon lön för mödan.

Just då kommer farmor från källan med vattenflaskan. Sedan hon en stund åsett barnens fåfänga försök, ropar hon på Arne, som då genast släpper Beda. Hon faller i backen med en duns. Arne rodnar av blygsel och känner det som om han helst ville sjunka genom jorden.

Men farmor ropar en gång till, och då måste barnen komma.

Det blir inte någon rolig eftermiddag hos farmor den dagen. Det bjuds inte på pepparkakshjärtan och polkagrisar, fastän barnen nog veta, att farmor har bådadera i sitt blåmålade skåp.

Ånej, långt därifrån. En risbastu får Arne, och Beda får en lugg, och sen få de båda sitta inne i farmors kök och klippa långa tygremsor av gamla lappar. Dem ska farmor sen ha till mattväven. Och när kvällen kommer, få de bannor på nytt av far och mor, och många, många förmaningar att en annan gång motstå frestelsen, när förbjuden frukt lockar dem till olydnad.

Elin Nordin.

"Det här är roligt!"

Med teckning.

"Jag är Eva, som går och plaskar,
lilla Eva, som står och slaskar,
och till pojke jag klätts av mor,
roligt är bygga hus i sanden
på den soliga, varma stranden
och bli kallad för "lillebror".

Roligt är djupa brunnar gräva
och med hinkarna sedan sträva,
tills jag dem upp till brädden fyllt.
Små kanaler och sjöar bygga,
där sen båtarna glida trygga,
mast och vimplar har sol'n förgyllt.

Roligt är det att hemåt springa,
när sen matklockan höres ringa,
kling och klang, när det middag är.
Och sen får man med pappa bada,
simma långt, och med mamma vada
bort till udden vid Nordanskär.

Det är roligt, ja, väldigt roligt
att få leka där det är soligt
och bli brun liksom en negress!
Mörka, kyliga tider stunda,
säger man, allt blir annorlunda,
men ännu är det långt till dess!"

Ella.

DET HÄR ÄR ROLIGT.

Små fåglar i snön.

(Forts.)

Från ett fönster i övre våningen hörde de sin fars röst:

"Jag vill inte veta av sådant slöseri i mitt hem", dundrade han. "Ni olydiga och elaka barn, ska ni inte lyda er far?"

"Det kan inte hjälpas, om han ger mig stryk", viskade Ray, blek och beslutsam.

Robert rynkade pannan och såg butter ut. "Det är intet slöseri, pappa", ropade han högt. "Vi hade fått brödet, men nu ge vi vårt bröd åt fåglarna i stället".

Från hagtornsbusken och häckarna runt omkring gården kommo emellertid

de befjädr_de skarorna glatt flygande för att få del av gåvorna.

Kyrkoherden kom skyndsamt ned för trappan och ropade på Kezia.

"John Steffensson har råkat hugga av sin hand under vedhuggning", sade han. "Han tycks vara nära döden, och de ha just nu kommit för att hämta mig. Stäng in pojkarna här på mitt rum — de ska få sitt straff, när jag kommer tillbaka".

"Ja, herr kyrkoherde", sade Kezia häpen. "Men John Steffensson bor ju så långt härifrån, och nu — i snön —"

"Jag måste gå naturligtvis", sade hennes husbonde brådskande. "Ingen häst med åkdon kan komma fram den vägen, men det betyder ingenting. Stäng in gossarna och släpp inte ut dem, förrän jag kommer tillbaka". Därefter tog kyrkoherden på sig sin kappa och gick ut åt heden rakt emot den skarpa, nordliga vinden.

Robert och Ray stodo orörliga, då Kezia kom ut till dem.

"Ni hörde er fars befallning, mina älsklingar", sade hon med tårar i sina ärliga ögon.

Robert slog sina knubbiga armar om hennes hals.

"Ja, men han har nu gått, snälla Kezia. Inte stänger du in oss, eller hur?"

Kezia tvekade och kysste hans lockar. Rays ansikte skiftade från vitt till rosenrött och blev sedan vitt igen.

"Jo, Kezia måste stänga in oss", sade han sorgset. "Vi få inte låta henne få förebråelser".

"Åh, en sådan liten rar gosse du är, lille Ray", sade Kezia snyftande och gick med tårar i ögonen att stänga in dem. Klockan ett gick hon in med deras middag. Hon såg tankfull ut.

"Han sade, att ni skulle vara här, tills han kom tillbaka", mumlade hon och smekte Rays hår.

"Bry dig inte om det, Kezia", sade Ray. "Vi ha riktigt roligt här. Vi ha läst våra läxor och nu kan vi leka".

"Vad ska vi leka med?" klagade Robert, som låg på magen under bordet.

"Med varandra", sade Ray.

Kezia stängde åter dörren om dem, mera bitter i sinnet mot sin husbonde än hon någonsin känt sig under alla de år, som hon tillbragt i detta hem.

"De äro små rara varelser, de där pojkarna, och fadern är en känslolös människa. Han, som predikar Guds ord, borde väl veta bättre," muttrade hon förtrytsamt.

Dagen förflöt långsamt, och snön fortfor att falla och blåsten virvlade den i täta drivor. Då skymningen inbröt, hade kyrkoherden ännu icke kommit tillbaka. "Jag måste koka var sitt ägg åt pojkarna", tänkte Kezia, "och så släpper jag ut dem. Jag skall tala om för kyrkoherden, att de ha suttit instängda hela dagen, och han skall väl veta, att jag är en, som brukar tala sanning".

Så släppte hon ut dem. Robert rusade med ett skutt och ett skrik genom förstugan, Ray kom långsamt efter. Han undrade, om Kezia skulle få ledsamheter, för att hon släppt ut dem.

(Forts.)

Axlands söndagsskola.

Med fotografi.

Axland är en gård i den lilla gränssocknen Bogen uppe i Värmlands finnbygd.

Söndagsskolan här ledes av en man vid namn P. Eklund, vilken under de 24 år, som här funnits ordnad söndagsskola, med nit och intresse sått ut Guds ord i de unga barnasjälarna.

Må Gud välsigna hans arbete bland de små, må det ord han sått bära frukt

AXLANDS SÖNDAGSSKOLA.

hos barnen, och må vi alla en gång återse varandra hos den store barnavännen, Jesus Kristus.

Axlands söndagsskola sänder här sin varma hälsning till alla Barnavännens läsare i hela landet, såväl lärare som barn.

För Axlands söndagsskola.

J. Eriksson.

Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:o 18.

Logogryf.

4.3.9. En blomma.
2.6.4.10. Ett djur.
3.5.10. Ett gossnamn.
1.3.4.10. Ett gossnamn.
2.3.4.11. Renens prydnad.
1.2.3.4.5.6.7.8.9.10.11. En världsberömd bildhuggare.

Prisuppgift n:o 19.

Charad.

Mitt första är en bokstav blott
och sägs om det som ej är gott.
Mitt andra bör du alltid vara
om hand och kind, i blicken klara.
Mitt tredje, det är skriftens bud,
skall hjärtat ägna himlens Gud.
Mitt hela blickar ofta på
dig själv med sina ögon blå.

Bibelläsning.

veckan 7—13 nov. 1921.

M. 7. 2 Mos. 14: 13—25. *Herren hjälper.*
T. 8. vv. 13, 14. Frukta icke, ty Herren skall strida!
O. 9. vv. 15—18. Herren skall bana väg genom havet.
T. 10. vv. 19, 20. Herren slår läger omkring dem som frukta honom.
F. 11. vv. 21, 22. Israeliterna räddas.
L. 12. vv. 23—25. Egypterna förgås.
S. *Minnesversen:* Hebr. 11: 29.

Tryckeriet Progress - Stockholm 1921.
213686